

STALK

STEELLA

TRÍ DRUHÝ MÁGOV

STALK

STELLA

TRI DRUHY MÁGOV

Steella 2: Tri druhy mágov

Stalk

© Pavol Marák, 2026

v spolupráci s Publico.sk

Prvé vydanie

ISBN (brož. väzba) 978-80-570-7867-8

ISBN (EPUB) 978-80-570-7869-2

ISBN (MOBI) 978-80-570-7870-8

ISBN (PDF) 978-80-570-7868-5

PAVOL MARÁK

Steella

Tri druhy mágov

Dej príbehu je síce vymyslený,
no niektoré postavy v ňom obsadené
nesú charakterové vlastnosti mojich blízkych.

I. KAPITOLA:

KONEČNE SILNÁ

Je presne 25. 6. 2015 a ja, Stella Gretax, som neskoro večer so skupinou Obdarených – ľuďmi, ktorí sa zhodou náhod zo dňa na deň stali najsilnejšími vo svojom okolí –, na mieste zvanom Hala obdarených. Čo tam robíme? Snažíme sa ovládnuť naše novonadobudnuté schopnosti. Mne bola darovaná schopnosť vetra, no zatiaľ ju stále nemám.

Vlastne... Práve sa chystám ju získať, aj keď nedobrovoľne.

„No poď, Stell!“ volá na mňa Zuzka.

Všetci sú už na odchode, len ja stále sedím na vrcholku stĺpa a píšem do notebooku.

„Jasné! Sekundu... Ešte napíšem, že ani dnes som nedostala schopnosť!“

„Nebuď smutná! Ono to určite príde,“ hovorí Zuzka a stepuje pod rebríkom.

Zavrela som notebook a pomaly schádzam dolu.

„Pekne to tu tá mamina vyzdobila, čo?“ chválím brečtan, ktorý obrastá celý stĺp a viacero častí budovy.

„To áno, o chvíľku tu budeme ako v lese... Tak poď,“ obzrie sa Zuzka okolo seba a vyberie sa k dverám, práve keď skáčem z posledného šteblíka.

„Au!“ bolestivo skríknem s obavami v očiach.

„Čo sa stalo? Noha? Zle si doskočila?“ pýta sa Zuzka chaoticky. Ona si fakt myslí, že som si vyvrtila nohu pri zoskoku? Asi naozaj nikto neverí, že aj ja získam svoju schopnosť.

„Nie, Zuzi! Nebudeš veriť, ale ruka!“ pozriem na ňu vystrašene a držím si ruku, keď pomaly cítim, ako sa bolesť v nej stupňuje.

„Mami!“ zúfalo volá Zuzka. „Poď rýchlo, Stella získava schopnosť!“

A tak sa aj stalo. KONEČNE!!!

Počas toho, ako som cítila neuveriteľnú bolesť v ruke, ktorá ma ako každého nútila do krvi si ju zničiť, sa strhol veľmi silný vietor. Chvalabohu, nikto neprišiel o život a všetci sme to prežili. Teraz už sedíme doma... Ja sa zotavujem po obrovskej bolesti a rozmýšľam nad tým, čo budem robiť zajtra a ako tvrdo musím trénovať, aby som znížila ten obrovský náskok, ktorý majú moji „kolegovia“.

Dúfam, že ste si nemysleli, že vám svoje dlhoočakávané získavanie schopnosti opíšem jednou vetou.

Že nie?

Čakala som na to najdlhšie zo všetkých a osud naozaj vedel prečo. Počas mojej veľkej chvíle sa toho udialo veľmi veľa a ja sa budem teraz snažiť všetko opísať do najmenších detailov.

Hneď ako som pocítila tú všeobecne známu bolesť v ruke, moja mama so Zuzkou zvolali všetkých, ktorí ešte boli v okolí hangáru, dovnútra. Pri získavaní schopnosti zo seba predsa každý uvoľňoval veľkú energiu v podobe jeho živlu. Preto napríklad Barbie roztavila asfalt, Denisa zatopila kúpeľňu, Zuzka zmrazila izbu a tak ďalej. Bolo jasné, že ja so živlom vetra privolám víchricu, ktorá by mohla ohroziť ľudí vonku. Aj keď som absolútne nečakala nič z toho, čo sa naozaj stalo.

Bolesť, ktorú som cítila, sa nedá nijako opísať. Možno ak by ste si do otvorenej zlomeniny vysypali kilo soli, ale neskúšala som

to, takže neviem, či sa to tomu vyrovná. Ako povedala Ronnie, naša schopnosť určite ide cez emócie. Obrovská emócia bolesti spustila uvoľňovanie mojej schopnosti. Nechcela som nič spôsobiť, ale bolesť bola taká silná, že som sa nedokázala sústrediť na nič iné, len na to, ako veľmi to bolí. Nevnímala som prostredie, kde som, nevnímala som ľudí okolo, nevnímala som ani seba samu. V ten moment som žila len bolesťou.

Z rozprávania však viem presne, čo sa stalo.

„Čo sa to deje?!“ utekali do haly vystrašení ľudia.

Niektorí vedeli, o čo ide, iným to rýchlo došlo. Za situáciu tam vonku môže doteraz najslabší článok – teda ja. To, čo sa dialo, vraj nebolo lokálne ako u väčšiny obdarených. Podľa všetkého šlo o prírodný úkaz, ktorý hlásili v rádiu ako mimoriadnu správu.

Každý si myslel, že veľká pevná hala nás ochráni. Buď však nebola taká pevná, ako sa zdalo, alebo bola víchrica silnejšia, než sme si mysleli. Plechové steny haly vŕzgali a napínali sa pod náporom prudkého vetra. Vraj to bolo, akoby sme sa nachádzali v blízkosti veľmi silného tornáda. Pre trosky narážajúce do plechových stien takmer nebolo počuť vlastného slova.

„Mami, ono to neprestáva! Ak to bude takto pokračovať, hala to nevydrží!“ kričala Zuzka. Začala mať obavy o jej stabilitu v strede víchrice, ktorá každou sekundou naberala na sile.

„Dobre, dobre...“ začala mamina. „Aj keď je to vyhrotená situácia, musíme zachovať chladnú hlavu. Spolu to zvládneme!“ Snažila sa dostať situáciu pod kontrolu, zatiaľ čo ja som si neprestávala škriabať ruku.

„Ester! Je tu Ester? Prosím, ozvi sa!“ z plných pľúc volala mamina na Ester, pretože vedela, že práve ona mi dokáže pomôcť.

„Som tu!“ ozvala sa Ester, ktorá doteraz ticho stála pri jednom zo stĺpov.

Ester ste zatiaľ nemali možnosť spoznať. Bola jednou z účastníčok kastingu McCrowd. Nízka krátkovlasá brunetka s milou tvárou a veľkými očami pôsobila veľmi hanblivo. Bola jej priradená schopnosť krvi. Mala by ňou dokázať zastaviť moje krvácanie, ktoré bolo čím ďalej, tým horšie, keďže som si neprestávala rýpať do rany.

„Chvalabohu! Vieš, čo máš so svojou schopnosťou robiť, že?“

„Prepáč, Stellka... Ja musím!“ povedala s obavami mama. Uložila ma na zem, ktorej sa po kľaknutí dotkla a vyslovila: „Tanerikoz.“

Zrazu sa zo zeme vynorili pevné korene, ktoré ma zviazali tak, že som si už nedokázala ďalej ubližovať. Pohľad na zúfalstvo a agóniu v mojich očiach jej v momente z oka vytiahol slzu.

Kúzlo však nekompromisne dokončila a dala pokyn Ester, že sa môže pustiť do práce.

Tá si nado mňa takisto kľakla, natiahla ruku a vyslovila *tavetisoz*, čo znamená *zastaviť*. Z ruky jej začala prúdiť žiarivá červená energia, ktorá prenikala priamo do mojej rany, snažiac sa zastaviť krvácanie.

Pre Ester v tú chvíľu prestal existovať okolitý svet. Doteraz nemala príležitosť naplno využiť svoje schopnosti. Hoci toto bola jej premiéra, povzbudenie mojej mamy a pomoc jej avatara všetkých presvedčili, že to zvládne.

„Jaké schopnosti máme k dispozíci?“ zvolala na celú halu Ronnie silným hlasom. Netrvalo dlho a dostala odpovede.

V hale boli:

- **Mária** so schopnosťou flóry,
- **Zuzana** s ľadom,
- **Ronnie** so zemou,
- **Ester**, ktorá práve zastavovala moje krvácanie,
- **Miris, Kristína** a **Petra** so svetlom,

- **Marek** s temnotou,
- **Natália** so schopnosťou ovládať rôzne materiály,
- **Barbora** s ohňom,
- **Denisa** s vodou,
- **Zdenka** s prachom,
- **Olga** so schopnosťou prevtelenia,
- **Vierka** s videním,
- **Patrícia** so schopnosťou tlakových vln,
- **Irena** so schopnosťou ovládať čas.

„Natália, Ronnie, poďte so mnou! Musíme nejako spevniť budovu!“ zavelila moja mama a všetky tri sa vydali do stredu haly.

„Ronnie, vyzdvihneš hlinu okolo celej budovy a zasadiš ju pevne do zeme. Ja sa pokúsim zviazať steny k zemi koreňmi,“ vysvetlila mama svoj plán.

„Počkat, ja mám vyzvednout hlínu kolem celé budovy? Teto, já jsem silná... jako fakt silná, ale doteď jsem házela šutry s hmotností pár kilo, a teď mám vyzvednout tak dvacet tun hlíny?“ Ronnie sa tvárila rozpačito. Bola silná, ako hovorila, ale na takúto obrovskú vec sa ani ona zatiaľ necítila a mala opodstatnené pochybnosti.

„Ronnie!“ zvolala na ňu Mária a v tom okamihu sa všetky jej pochybnosti rozplynuli.

Pozrela na Máriu a vedľa nej zbadala malého rastlinného avatara, ktorý uvoľňoval obrovské množstvo zelenej energie. Tá cestovala po zemi, plynulo sa plazila po nohách až do jej rúk. Máriine oči začali pomaly žiariť prenikavo zelenou farbou, jej vlasy sa zavlnili vo vetre a z rúk jej vyžarovala mocná sila.

Ronnie vzápätí pocítila, ako aj jej kamenný avatar začína odovzdávať svoju energiu.

„Tak na tri!“ dodala Mária odhodlane.

„OK. Raz,“ Ronnie začala odpočítavať, pričom ruka sa jej začala nabíjať živelnou energiou zeme.

„Dva,“ pokračovala Mária a Ronnine oči sa sfarbili dohneda.

„Tri!!!“ dokončili spoločne.

Obe si kľakli, ruky položili na zem a vyslovili zaklínadlá. „Tanehivod!“ povedala Ronnie. „Tanerikoz!“ ozvalo sa v tej istej chvíli od Márie. Ich ruky prúdili obrovským množstvom energie, ktorú uvoľňovali do zeme. A keď zo seba chcete vydať čo najviac energie s čo najväčšou silou, vždy pomôže si zakričať.

V sprievode Máriinho a Ronninho kriku začala stúpať hlina okolo stien budovy. Radikálny pohyb zeme spôsobil menšie zemetrasenie, ktoré všetkých presvedčilo, že Ronnie je naozaj veľmi silná, omnoho silnejšia, ako si ona sama dokázala predstaviť.

Zo zeme zároveň začali rýchlo vyrastať obrovské korene, ktoré prebodovali železné steny a doslova ich šili k zemi. Obe do toho dali maximum.

Natália s už nahromadenou energiou a žiarivou rukou tiež prišla k jednému zo stĺpov.

(Aj ona bola na kastingu. Je to celkom vysoká dlhovlasá blondína s mimoriadne peknou tvárou. Má schopnosť ovládať rôzne materiály. Doposiaľ sme však zistili len to, že materiál dokáže spevniť alebo oslabiť. Pri skúšaní doma si vraj vystrihla z papiera nôž, schopnosťou ho spevnila a urobila ním chutný obed. A práve to sa momentálne na spevnenie budovy veľmi hodilo.)

Žiarivú ruku položila na stĺp a vyslovila: „Tanevipoz.“ Začala jej z nej prúdiť hustá energia, ktorá sa rýchlo rozšírila do celej konštrukcie. Bolo to ako sledovať odraz svetla vo vode.

Po tejto trojici kúziel sa budova upokojila. Prestala sa hýbať, výzganie plechov ustalo. Zdalo sa, že sme konečne v bezpečí. Dievčatá odvedli vynikajúcu prácu a vyčerpaná Mária s Ronnie sa oddali krátkemu odpočinku na zemi, kam ich prišla povzbudiť Natália.

Kým sa Ester snažila udržať krvácanie pod kontrolou, dobehla Zuzka, ktorá mi svojou schopnosťou udržiavala ruku v chlade. Nielen tým zmierňovala bolesť, ale aj úspešne spomaľovala prítok krvi. Ja som však bola v tom čase úplne mimo. Zuzka a Ester mi v každom prípade zachránili život. Kiežby bol poruke ešte Tibor, ktorý by ma dokázal zbaviť tej neznesiteľnej bolesti. Bohužiaľ, odišiel skôr a mne nezostávalo nič iné, než bolesť pretrpieť rovnako ako všetci ostatní. Každý si tým predsa prešiel.

Situácia bola celkom pokojná, keď zrazu Irena so schopnosťou času, upozornila na okno nad nami a zvolala: „To okno nad vami! Baby, pozor!“

Ledva stihla dokončiť vetu a zrazu sme všetci boli svedkami toho, ako cez okno preletel obrovský kameň. Spolu s úlomkami skla sa rútil priamo na nás. Ja, spútaná koreňmi vlastnej mamy, som nemala žiadnu šancu utiecť. Pud sebazáchovy donútil všetky dievčatá uskočiť, teda až na Ester a Zuzku, ktoré boli také sústredené, že nič okolo nevnímali.

Vtom k nám priskočila ďalšia dievčina. Natiahla ruky k padajúcim troskám a so silným výkrikom „Kalet!“ z jej jasne fialovej ruky vytryskla tlaková vlna. Všetky úlomky skla spolu s obrovským balvanom odhodila asi desaťnásobnou rýchlosťou do plechovej steny budovy. Balvan po náraze do Natáliou spevnenej steny v sprievode ohlušujúceho nárazu roztrieštilo na prach. Ten sa vďaka vetru v budove rýchlo rozšíril. Znemožňoval nám dýchanie a prach v očiach tiež nie je práve príjemná záležitosť. Vzápätí sa však prach začal správať proti zákonom fyziky. Šiel proti vetru a opúšťal naše pľúca i oči.

Všetkým sa vyjasnil zrak a razom sme zbadali Zdenku so žiarivo sivým zápätím. To ona prach so sústredením ovládala. Držala ho v bezpečnej vzdialenosti od ostatných až do konca veternej smršte.

Nebol čas čudovať sa, aká obrovská je sila baby so schopnosťou tlaku a ako veľmi pevná je stena od Natálie. Miris, Petra a Kristína spojili svoje sily a pustili sa do vytvárania svetelného štítu na poškodených častiach budovy.

„Tates!“ vyslovilo naraz trio žien, ktoré spolu ovládali element svetla, a zo žiarivo žltých predlaktí sa im hneď začala uvoľňovať svetelná energia, ktorá sa postupne formovala do pevného štítu, zakrývajúceho diery v budove.

Irenu, ktorá má schopnosť času, som ešte nespomínala. Asi preto, že je celkom nevýrazná. Je to nižšie, ale naozaj veľmi zlaté, nakrátko ostrihané bacuľaté dievča. Neskôr som sa od nej dozvedela, že v danú chvíľu prežila rovnaký okamih dvakrát. Vraj niečo ako déja-vu s tým, že presne vedela, čo sa v nasledujúcich piatich sekundách stane. V spojitosti s jej schopnosťou času ho pravdepodobne vrátila o päť sekúnd dozadu, a tak nás včas varovala pred nebezpečenstvom.

Zdenka je naozaj očarujúca nízka útla Aziatka s krátkymi čiernymi vlasmi zostrihanými do mikáda. Ja osobne ten účes milujem a jej sa naozaj hodil. Ako Aziatka je prakticky dokonalá, teda aspoň podľa mňa sú Kórejčanky dokonalé. Zdenka sa so svojou schopnosťou zoznamovala, ale venovala jej toľko času, koľko len mohla. Chcela byť najlepšia a to sa mi veľmi páčilo. Aspoň to som doteraz z rozhovoru s ňou zistila.

A tá, čo vytvorila tlakovú vlnu? To bola Paťa, priemerne vysoká dlhovlasá brunetka s veľmi pekne tvarovanou postavou. Bola jej priradená schopnosť tlaku a už teraz, po krátkom rozhovore s ňou, som vedela, že ju berie veľmi vážne a snaží sa byť čo najlepšia. Svojej schopnosti sa ani trochu nebála a na sto percent si verila. To je asi hlavný rozdiel medzi tými, čo sú silnejší, a tými, čo sú slabší. Ja sa budem snažiť byť rovnaká, nebáť sa sama seba a do všetkého dať sto percent.

Vietor vonku aj dnu pomaly slabol, bolesť tiež zľahka prechádzala, a tak som precitla so slovom: „Žijem?“

Marek okamžite spozornel. Skôr ako mamina stihla uvoľniť korene, ktoré ma držali spútanú, Marek vytvoril štyri takzvané čierne diery a nechal ich zmiznúť. Hneď ma vzal do náručia, v ktorom som sa cítila podstatne lepšie ako spútaná na zemi.

Ester a Zuzka sa už nemuseli sústreďovať na udržanie môjho života.

„Ja odpadnem!“ vyhlásila Zuzka, viditeľne vyčerpaná zo svojej schopnosti. Hoci to povedala iba obrazne, Ester to vzala doslova. Jej telo skutočne vyplo a ona spadla na zem.

„Ester!“ skríkla Mária.

Oľga ihneď priskočila, aby skontrolovala jej životné funkcie. Myslela som si, že ako sestrička v nemocnici to urobí normálne, ako zdravotník. No ona to urobila ako obdarená. Ľahla si a po vyslovení „Taletivorup“ sa z Ester ozvalo: „Bude v poriadku, len je veľmi vyčerpaná a...“ Oľga dokončila: „... potrebuje oddych.“

Pani Oľga zrejme už objavila ďalšie výhody svojej schopnosti pri ošetrovaní pacientov a životné funkcie kontrolovala efektívnejšie ako kedykoľvek predtým. Hoci v prevtelení dokázala zostať len pár sekúnd, jej pokrok bol obdivuhodný. Táto staršia dáma nám všetkým ukázala, že vek nepredstavuje prekážku sily.

Všetci prítomní v hale boli vyčerpaní. Ja z bolesti, ostatní z intenzívneho používania schopností. Pozviechali sme sa a pomaly vyšli z haly. Ja stále s krvavým predlaktím v Marekovom náručí. Ester niesli dievčatá a Zuzku podopierala mamina. Vonku nás čakal pohľad na totálne zdevastované okolie, ktoré sme videli vďaka svetlu od dievčat. Vyrázilo nám to dych.

Hala bola posiatá troskami našich áut a prakticky obalená v hline. Naše autá boli, samozrejme, úplne zničené. Po stromoch v okolí nebolo ani stopy a v tej chvíli som pochopila, prečo som dostala schopnosť až tu a teraz. Keby som schopnosť získala doma

a medzi prvými, s istotou by som to neprežila ani ja, ani nikto v okolí jedného kilometra.

Rozhodli sme sa, že zavoláme Tiborovi, Kisske a Adamovi, či by nás neodviezli domov, keďže naše autá boli – ako to povedať presne – na šrot.

V Tiborovom veľkom aute, ktorým sme sa viezli, som si všimla, že ruka sa mi pomaly regeneruje. S úžasom som sledovala, ako sa vnútri nej začína víchrica, keď sa mi spoza okna mihla značka obce s názvom Rišňovce. Áno, to je to miesto, kde bývam.

Tentokrát som však do dediny po prvý raz prichádzala so svojou dlhoočakávanou schopnosťou. Ruka žiarila bielo-sivou farbou s modrými odleskami.

Bola som maximálne vyčerpaná, a tak som sa nezmohla na žiadne jej skúšanie. Aj keď som sa nevedela dočkať, musela som vydržať do zajtrajšieho rána.

Ako som už predtým hovorila, ležím doma a zotavujem sa vo svojej posteli. Myslím, že všetci už spia, a hoci som vyčerpaná, stále myslím na to, čo všetko musím dobehnúť, a akosi nie a nie zaspáť. Kisska, Tibor a Adam zaviezli všetkých domov a ja si lámem hlavu nad tým, ako všetkým vykompenzujem, že kvôli mne prišli o autá. Hovorili síce, že to nie je moja vina a že majú dobré poisťky, ale neviem, ako poisťovní vysvetlia, že ich auto je rozmetané v strede ničoho po budove a v širokom okolí. Tiež som prišla o auto, ktoré ani zďaleka nemalo dobrú poisťku, ale ja si kúpim nové, to mi až tak ľúto nie je. Ako sa v takýchto situáciách vždy hovorí – hlavne, že sme my všetci v poriadku.

S úľavou som povzdychla, otvorila som notebook a do svojich poznámok zapísala: „Konečne silná!“

II. KAPITOLA:

VÍR ZÁVAŽNÝCH PROBLÉMOV

Ráno ma ako vždy zobudil zvuk môjho príjemného budíka. V hlave som si hned naplánovala deň: oblečiem sa, najem sa a budem trénovať až do večera!

Plná energie a naladená na svoju schopnosť som vyskočila z postele a vrhla sa na bod číslo jeden. Schmatla som prvý outfit, ktorý som v rýchlosti skombinovala a o ktorom som vedela, že bude vyzeráť dobre, a rozbehla som sa do kúpeľne.

Po úspešnom zvládnutí prvého bodu som plynule prešla k druhému. Rýchlo som zbehla dolu schodmi k chladničke. Vybrala som si syr, keďže ho milujem v akejkoľvek podobe, šunku, trochu zeleniny a mlieko.

Počas prípravy raňajok som periférne zbadala Zuzku, ktorá energicky kráčala dolu schodmi.

„Ahoj, Zuzka,“ pozdravila som ju, tak ako sa každé ráno patrí.

„Ahoj,“ odpovedala stručne, keď zoskakovala z posledného schodu, a zmizla v špajzi.

Práve som pokladala druhý plátok šunky na pečivo, keď zo špajze svižne vybehla. V ruke držala ľadovú kávu – tú, ktorá sa predáva v obale ako mlieko. Pristúpila ku mne, keďže som stála pri skrinke so sladkosťami, vytiahla si obľúbené keksy a vybrala sa naspäť do izby. Cestou si do kávy vrazila slamku, odpila si a vzápätí poznamenala: „Že ľadová káva, pche, veď je teplá.“

Ani sa nezastavila, len povedala: „Dalehic.“ Z ruky jej do nápoja prešla energia a znova si odpila: „Juuuu, to je lepšie.“ Vychutnala si osviežujúci dúšok už chladeného nápoja.

Videla som, že Zuzka sa čoraz viac stotožňuje s tým, že veci dokáže robiť po svojom, inak ako ostatní. A navyše si zjednodušuje život. Je to super, keď svoju schopnosť nemusí využívať na to, aby ma zachránila pred ohnivou guľou od Barbie alebo pred vykrvácанím, ale jednoducho si bez starostí schladí svoj obľúbený nápoj.

Ja som si už vychutnávala skvelú chuť svojho obloženého chleba, keď som zrazu Zuzku zbadala znova. Teda nie celú, len jej hlavu, ktorá pozerala z vrchného schodu na mňa. Zrejme si ľahla na zem. Je to prípad, tá moja sestra, a za to ju mám brutálne rada.

„Ja som strašná sestra, Strelka. Ani som sa nespýtala: Čo tvoja ruka? Ako sa cítiš?“ prejavila záujem o môj aktuálny stav Zuzkina hlava.

„Mám plán cvičiť po raňajkách až do noci,“ pousmiala som sa a pokračovala: „Keď som teraz videla teba, ako si si s úplnou ľahkosťou schladila kávu, reálne som si uvedomila, ako som pozadu.“

Zuzka medzitým zišla pár schodov, aby nemusela ležať na zemi, a sadla si na schody, aby ma videla. „S tým si vôbec nerob starosti, o pár dní budeš poznať viac kúziel ako ja.“ Vtom sa zamyslela: „Tak mi napadlo, sme čarodejnice?“

„Povedali sme o sebe, že sme obdarené,“ odpovedala som.

„To áno, ale to, čo robíme, sú kúzla, nie?“

Zuzkine večné filozofické otázky, ešteže som si na ne už za tie roky zvykla.

„Využívame elementárnu energiu, ktorá sa v nás hromadí. Nevie, či sa tomu hovorí kúzla.“

„Čiže nekúzlime, len ovládame energiu?“ Pokrčila perou. „Ja neviem.“

„Ani ja, Zuzi. Nemáš nejaké ľahšie otázky?“ Nepoznám predsa odpoveď na všetko.

Pousmiala sa. „No, jedna by sa našla. Kedy ideme trénovať?“

„Ja dojem a idem, takže sa makaj prichystať.“ Ešte som bola len v polovici raňajok, takže mala kopec času.

„Hádám si nechcela ísť bezo mňa!“

„Nikdy!“ odpovedala som hravým tónom.

„Ozaj, Zuzi, kde je mamina?“ Od rána som ju nevidela, dnes som ju vlastne nevidela vôbec.

„Vstala som neskôr ako ty, milá sestra. Skús jej zavolať!“ kričala na mňa už zo svojej izby.

A tak som ju poslúchla a na mobile vytočila mamu.

„Stellka! Dobré ráno, ako sa máš? A ako sa má ruka?“ Ani som ju nestihla poriadne pozdraviť, a už sa ma plná energie vypytovala.

„Ahoj, mami, máme sa super, obidve po raňajkách. Ideme so Zuzkou do haly vyskúšať nejaké kúzla,“ odpovedala som jej na otázky a vtom sa zo Zuzkinej izby ozvalo:

„Vidíš? Ideme skúšať kúzla, takže sme čarodejnice!“

„Einstein úraduje?“ žartovala mamina.

„Asi tak, ráno sme mali menšiu debatu o tom, kto vlastne sme.“

„Čarodejnice,“ zašepkala mamina, keďže asi nechcela, aby ju niekto počul.

„Si v práci?“ overovala som si to pre istotu.

„Bohužiaľ, skoro ráno mi volali, že potrebujú niečo súrne, musela som ísť. Ale po práci sa pridám k tréningu!“ povie a ja sa neviem dočkať, kedy bude s nami trénovať. „Dobre, Stellka, musím končiť, ide Karol, ahoj.“

„Dobre, mami, ahoj, teším sa!“

Keďže som vedela, kto je Karol, nechcela som ju viac zdržiavať, nech ju neoberám o čas strávený s ním. Čo vám budem

hovoriť, Karol je proste Karol. Sexappeal, ktorý na seba zobral podobu muža a dal si meno Karol. Kolká škoda, že my ženy uňho nemáme žiadnu šancu.

„Je v práci!“ volala som na Zuzku.

„Ktooo?“ pýtala sa, akoby sme sa pred pár sekundami nebavili o našej mamine.

„Svätý Antonius!“ odpovedala som s nadhľadom. Zvykla som si dávať na hlúpe otázky rovnako hlúpe odpovede.

„Že pozdravujem Antoinettu!“ Typická konverzácia dvoch dospelých žien.

„Hahaha!“ nahlas a s chuťou som sa smiala a dojedala posledné sústo svojho chlebička.

„Pripravená rozpútať tornádo?“ pýtala sa Zuzka, keď už schádzala zo schodov.

„Na tornádo je ešte čas,“ odpovedala som a pomaly sa presúvala k dverám. Vtom som sa zľakla zvončeka, ktorý stlačila Ronnie stojaca na druhej strane dverí.

„Čaaau!“ pozdravili sme sa naraz.

„Ahoj, Ronnie!“ pripojila sa Zuzka.

„Čus, Zuzko, jdete někam?“ pýtala sa Ronnie.

„Na tréning predsa!“ odpovedala som a zrazu som si spomenula, že nemám ako ísť, pretože z môjho auta je kopa súčiastok. Ale na to tu predsa máme Ronnie, ktorá sa objavila vo dverách ako zjavenie. Počkať, veď aj jej auto je na šrot! Tak ja už neviem.

„Právě proto jsem za tebou přišla, teda nebrala jsi mi telefon, takže jsem musela přijít osobně. O to ale teď nejde...“ Prestala rozprávať a jej pohľad nevestil nič dobré.

„Ronnie, o čo teda ide? Čo sa deje?“ Cítila som, že odpoveď nebude príjemná.

Ronnie pokračovala: „Kisska mě požádala, jestli s ní nepůjdu skoro ráno do haly, něco stratila a chtěla se jít čím dřív podívat. Tak sme spolu šly, normálne sme prišli do haly, Kisska našla, co

hľadala. No jak jsme odcházely, viděli jsme, jak do haly přijíždějí lidi na autech. Stello, těch aut bylo tak deset, v každém byli dva lidi a měli plný kufry nějaké techniky.“

„Vyzerá to, že naša skúšobná hala už nie je len naša a včerajší incident očividne prilákal množstvo nechcenej pozornosti,“ skonštatovala som a veľmi rada by som zistila, čo tam tí ľudia vlastne chcú. Je zjavné, že ich tam prilákala moja premena, ak to tak môžem nazvať. Ale kto sú tí ľudia? A o čo im ide? Hádám sú to len nejakí meteorológovia, ktorí skúmajú výkyvy počasia, no pre naše bezpečie a istotu to v každom prípade musíme prešetriť.

„Dievčatáááá!!!“ naliehavo na nás vykrikovala Kisska sediaca v aute. „Počúvajte!“

Bežíme k nej, aby sme počuli rádio, ktorému medzitým pridala hlasitosť tak, že by sme ho počuli, aj keby sme stáli na druhej strane vesmíru. Ozývala sa z neho reportáž naživo.

„Vysielame mimoriadne správy.

Dobrý deň, milí poslucháči, práve sa nachádzam na mieste, kde sa včera vo večerných hodinách odohral nevídaný prírodný jav. Meteorológovia v priebehu desiatich sekúnd zaznamenali v okruhu jedného kilometra od tohto miesta nárast sily vetra o 350 km/h, čo pri včerajších poveternostných podmienkach znamená, že celková sila vetra bola neuveriteľných 380 km/h, čo je horná hranica tornáda o sile F4. Najzaujímavejší je fakt, že v tom čase v okolí nebola žiadna oblačnosť ani prebiehajúca búrka, ktorá by mohla spôsobiť taký prudký nárast sily vetra. V tomto momente sa na mieste nachádzajú meteorológovia, ktorí sa snažia zistiť, prečo k tomuto javu došlo. Všetko v okruhu jedného kilometra je zrovnané so zemou, až na jednu budovu. Bude to znieť neuveriteľne, ale budova je zasadená do zeme a doslova k nej prišitá mohutnými koreňmi nejakej rastliny. Nič viac vám momentálne povedať neviem, ale práve k nám niekto prichádza,

tak nám azda niečo prezradí. Dobrý deň, viete nám povedať, čo sa tu stalo?“

„Toto miesto preberá vláda, musíte odísť!“ odmeraným hlasom povedal neznámy muž a vtom sa spojenie s ním prerušilo.

V rádiu bolo chvíľu ticho, až sa ozval moderátor: „To bolo zaujímavé, ale spojenie sa nám, bohužiaľ, prerušilo a my pokračujeme v hraní tej najlepšej muziky, ktorú nedokážete prestať počúvať.“ Z rádia sa hneď ozval ďalší nový hit.

Kisska ho stíšila a na chvíľu sme zostali bez slov.

„Vládna záležitosť?“ spýtala sa Zuzka. Z toho slovného spojenia ma zamrazilo.

„Dámy, sme v p...“ povedala som, aj keď viem, že slušná dáma by nemala hrešiť. Ale musela som jednoducho skonštatovať našu aktuálnu situáciu. Povedzme si to na rovinu: na mieste, ktoré sme využívali na tréningy, sa objavili ľudia z vlády, ktorí budú vyšetrovať, čo sa tam stalo. Nájdu tam pikošky, ako korene s priemerom pol metra, pochádzajúce z rastliny od mojej mamy, ktorej nadzemná časť ani neexistuje. Kusy hliny povytŕhávané zo zeme a rozbité o stenu od Ronnie. Obhorené časti budovy od Barbie. Každá z nás zanechala v budove nejaký svoj podpis. No a samozrejme, aby som nezabudla, na zemi je asi pol litra mojej DNA, ktorá tam čaká na objavenie ako na striebornom podnose. Existuje azda pre toto iné slovné spojenie ako „sme v p...“? Myslím, že nie, a baby, ktoré sú stále bez slov, si určite myslia to isté.

„Nevím, jako vy, ale já se díky své schopnosti zahrabu asi deset kiláků pod zem, ať mně nikdo nenajde, a tam v klidě zemřu,“ povedala Ronnie. Trošku to znelo ako vtip, ale myslím si, že to myslela vážne.

„No, ja neviem, čo budeme robiť, ale odteraz je len otázkou času, kedy nám na dvere budú klopať nejakí vyšetrovatelia z vlády. Ak vôbec budú klopať. A vďaka mojej krvi budem prvá, po koho si prídu.“ Viem, že to tak je, tú kopu krvi neprehliadnu,

a len čo zistia, komu patrí, budem ich prioritou číslo jeden. Nehovorím, že po mne hneď pôjdu ako po čarodějnici, ale budú mať na mňa určite kopu otázok.

„Rada by som povedala, že sa mylíš, ale aj ja si myslím, že to bude presne tak, ako hovoríš. A ak naša premena naozaj nejakým spôsobom zmenila našu DNA, bude to katastrofa.“ Zdalo sa, že ani Zuzka nemá príjemnejšie scenáre.

„V každom prípade musíme okamžite informovať ostatných, ktorí nemali také šťastie ako my a nepočuli rádio,“ povedala Kiska, čím nás vrátila do reality. Zuzka začala písať správu do skupiny obdarených, aby im oznámila našu katastrofickú situáciu.

„Ja musím zavolať mamine, ona určite presne vie, čo budeme robiť!“ Vkladala som do nej veľkú nádej. Maminu vnímam ako najmúdrejšiu ženu na planéte a na sto percent bude vedieť, čo ďalej.

„Stellka?“ ozval sa jej hlas v telefóne.

„Mami,“ oslovila som ju, no nejako som nevedela, ako začať.

„Stelli, čo sa deje?“ spýtala sa mama s obavou v hlase, pretože môj tón naznačoval, že niečo nie je v poriadku.

„Asi si nepočula mimoriadne správy v rádiu, že?“ jemne som začala, aby som sa dostala k podstate.

„Poznáš ma, ja rádio veľmi nemusím.“ To som, samozrejme, vedela, mamine rádio dokonca prekáža, do auta si vždy napojí mobil a počúva svoj výber hudby. Ale nejako som začať musela.

„Čo v nich bolo?“ pýtala sa.

Rozhodla som sa povedať všetko naraz a na rovinu. „Nejakí meteorológovia prišli do našej haly preveriť, prečo včera stúpila rýchlosť vetra o 350 km/h. Na tom by asi nebolo nič zlé, ale počas tej reportáže, ktorá išla naživo, k reportérovi prišiel nejaký chlap a povedal, že celú záležitosť preberá vláda, a zrušil mu vysielanie,“ vyhrkla som na ňu a pokračovala: „A dobre vieš, ako hala vyzerá, plus na zemi je veľa mojej krvi.“

Mamina okamžite pochopila, čo to znamená. „Dobre, Stellka, zober Zuzku niekam mimo domu, pokúsím sa niečo vybaviť, hlavne sa nestresujte, to nám nepomôže, rozumieš?“

Vedela som, že mamina mi zažne svetielko nádeje. „Dobre, aj tak sme boli na ceste preč z domu.“

„Tak ahoj a drž sa,“ lúčila sa mamina s láskou v hlase.

„Ahoj a ďakujem,“ odpovedala som a zložila. Predstavila som si, že moja mama bude mať asi milión telefonátov, len aby ochránila svoju dcéru.

„Ako sme mohli byť takí neopatrní?“ rozhorčovala som sa, že sme dopustili, aby naše miesto odhalila vláda. To bolo predsa to najhoršie, čo sa mohlo stať. A nechať na zemi moju DNA – pripadala som si ako najhlúpejší človek na zemi.

„Byli jsme rozptýleni, co se stalo, stalo se, nemůžeme se z toho obviňovat. Druhý pokus už nebude. Tenhle jsme sice posrali na plné čáře, ale musíme se s tím nějak vypořádat,“ hovorí Ronnie a ja už asi viem, ako sa s tým vyrovnáme.

„Viem, čo urobíme!“

„Čo?“ spýtala sa Kisska, zvedavá za všetkých.

„DNA je tam len moja, takže za celú záležitosť budem zodpovedná ja. Je to moja vina, že sme sa ocitli v tejto situácii. Celá udalosť sa stala len kvôli mne a myslím si, že veľa z nás bude mať rovnaký názor. Mala by som za to niešť zodpovednosť. Ak zistia, že tá krv je moja, zoberiem všetko na seba!“ hovorila som hrdinsky. Aj keď som vedela, že niektorí budú proti, musela som to urobiť. Bola som zvolená za vodcu a ako vodca by som mala niešť zodpovednosť.

„Určite nie!“ Ako som predpokladala, Zuzka bola rázne proti.

„Taky tě nenechám udělat hloupost!“ pripojila sa k nej Ronnie. Kisska len v šoku pozerala. Aj keď to od nich bolo milé, nemuseli s tým mať nič spoločné. Obetovať jedného je lepšie ako stratiť všetkých.

„Ďakujem, ale budem to musieť urobiť. Takto budem niešť zodpovednosť len ja, pretože keby vás odhalili viacerých, kládla by som si to za vinu a to by som neprežila.“ Nedokázala som si ani len predstaviť, že by sa kvôli mne niečo stalo Zuzke, mamine, Ronnie alebo hocikomu inému, len preto, že by som bola sebecká.

„Bude to odo mňa znieť hnusne, ale Stella má asi pravdu.“ Konečne podpora aspoň od Kissky. Vedela som, že ma má rada, ale chápala situáciu, preniesla sa cez vzťah a zvážila následky.

„Kiss, to nemôžeš mysleť vážne, tohle!“ zvolala Ronnie na Kissku, ktorú som ihneď bránila.

„Ronnie! Nedovolím, aby sa niekomu z vás niečo stalo kvôli mojej sebeckosti. Keby si bola na mojom mieste, čo by si spravila? Schovala by si sa za ostatných a pozerala, ako berú tvojich kamarátov? Určite nie, na to ťa príliš dobre poznám.“

Nechcela som hneď robiť tragické závery, že nás budú odvážať na nejaké pokusy, ale, povedzme si úprimne, čo iné sa môže stať? Pozvú nás na stanovačku a budeme si pri západe slnka spievať Kumbajá? Asi nie! Pracujeme predsa vždy s tým najhorším možným scenárom, na to ste si u mňa už zvykli, nie? Presne preto, aby sme potom neboli prekvapení, to som predsa už raz hovorila. A ja som si samu seba už asi desaťkrát stihla predstaviť v bielej miestnosti, v ktorej ma budú držať ako morča a robiť hnusné pokusy proti mojej vôli. Asi by som mala prestať pozeráť filmy a seriály s touto tematikou, lebo som možno až paranoická.

Zuzka nás vtom upozornila na veľmi búrlivú debatu v skupine, ktorá sa momentálne rozdelila na dva tábory. Tí, ktorí dávali za pravdu Zuzke, teda že ma chcú zachrániť, a tí, ktorí mali rozum a radšej by obetovali mňa ako všetkých ostatných. A keďže sa situácia veľmi vyostřila, povedala som Zuzke, aby ako admin konverzáciu stopla. Myslím, že by bolo fajn najskôr pridať môj názor na vec. To posledné, čo potrebujeme, sú hádky medzi obdarenými.

Medzičasom sme sa presunuli do Kisskinho auta a sme na ceste k nej. Poradila nám to mamina, ktorá vie vždy všetko najlepšie.

Rozmýšľala som, či mám zavolať Marekovi alebo či ho mám ušetriť, keďže si zatiaľ neprečítal ani jednu správu z konverzácie. Po hlbokom rozmýšľaní som dospela k záveru, že mu volať nebudem. Predsa len mal dosť starostí aj bez toho. Moje rozhodnutie nezmení, ani keby chcel, a myslím si, že čím menej budeme odteraz spolu, tým lepšie pre nás oboch. Nechcela som mu potom spôsobiť zbytočné trápenie. Neviem, prečo je to vždy tak, že keď spoznám niekoho, s kým by som rada bola čo najviac, nastane situácia, pri ktorej sa musíme rozdeliť. Som asi naozaj odsúdená byť večne sama.

„Sme tu, vystupovať!“ povedala Kisska a vypla motor.

Postupne sme všetci z auta vyšli a o pár minút sme už sedeli u nej v obývačke na pohodlnom gauči a pred sebou sme mali príjemne voňajúci ovocný čaj.

„Tak čo teraz vlastne budeme robiť?“ spýtala sa Kisska.

„Ako hovorím, najlepšie bude, ak ja ako príčina celého incidentu, zoberiem na seba všetku zodpovednosť. Myslím, že každá z nás vie, čo to znamená.“ Jednoducho, keď ma odhalia a prídu si po mňa, pôjdem s nimi, pretože neplánujem zničiť život všetkým obdareným.

Zuzka z čaju vybrala vrecúško a smutne pozerala do šálky: „Viem, čo tým chceš povedať, ale aj tak s tým stále nesúhlasím.“

Nálada medzi nami bola na bode mrazu, každá z nás bola zdrvená z toho, čo nás pravdepodobne čaká, a ja som bola taká nervózna, až som mala pocit, že mi adrenalín prerazí obličky.

Zrazu som cítila, ako mi vo vrecku vibruje telefón, a len som dúfala, že to nie je Marek, pretože srdcervúci telefonát s ním by som už naozaj nedala.

Na displeji bolo napísané Mamina a mne sa aspoň trochu uľavilo. Potiahla som prstom zelenú ikonku telefónu a ozvala sa: „Mami?“

„Stellka, máme tri dni, kým to zistia, viac sa nedalo, za ten čas sa musíme odpratať, inak nás čaká veľmi nepekný osud. Nedokážeme si ani predstaviť, čo sa v našej vláde deje, Stellka. Nemáme na výber!“ vyhrkla na mňa mamina.

„Mami, to nepôjde! Nemôžeme uniesť všetkých obdarených, to nejde! Ja som sa rozhodla zobrať na seba zodpovednosť za všetko. Ak niekoho budú skúmať, nech som to len ja, na zemi je moja krv, pôjdu po mne, po nikom inom, nemôžem kvôli sebe ohrozovať päťdesiat ďalších ľudí a tiež nemôžem utiecť a dúfať, že ostatní prežijú,“ oboznámila som ju so svojím plánom.

„Nie, nie, nie, počuj, tri dni budeme mať pokoj. Za tri dni na niečo prídeme. Detaily až doma osobne, cez telefón toto riešiť nemôžeme. Tak zatiaľ ahoj.“

„Ok, mami, pôjdeme so Zuzkou domov a počkáme na teba. Uvidíme sa, ahoj.“

Netušila som, čo mohla reálne zistiť. Mamina je manažérka jednej spoločnosti. Pozná veľa vplyvných osôb, ale kam sa až s kontaktmi dokáže dostať, to budem asi veľmi prekvapená. No nič, so Zuzkou nám už zostávalo len ísť domov a počkať na ňu. V pokoji sa s ňou porozprávame a uvidíme, ako to celé dopadne.

„Kiss, ďakujeme za pohostenie. Zuzka, pôjdeme už domov. Mamina zistila nejaké nové informácie a mali by sme to s ňou prebrať.“

Pomaly sme sa pobrali k dverám, kde nás už Kisska vyprevádzala. „Tak ahojte a veľa šťastia. Budem na vás myslieť a dajte mi vedieť všetko nové. Potrebujem vedieť, čo s vami je, mám vás rada.“ Kisske sa tlačila slza do oka a ja som ju objala. Potom sa za nami zatvorili dvere.

Od Kissky sme sa nemali ako dostať domov, zostala jediná možnosť, a to bol taxík. Dostali sme sa ním domov veľmi rýchlo. Ronnie sa ako takmer členka našej rodiny rozhodla ísť s nami. Samozrejme, že ju pri tomto dôležitom rozhodnutí potrebujeme.

Doma si Ronnie sadla do obývačky a zahĺbila sa do telefónu. Zuzka išla do izby. Povedala, že potrebuje byť chvíľu sama. A ja? Zamierila som do kuchyne urobiť niečo malé pod zub. Rozhodla som sa pre jednohubky z rožkov. Nátierka, kúsok klobásky, syr a oliva. Nemyslite si, že som to celé brala na ľahkú váhu, ale jest predsa musím a jednohubky milujem.

Robila som poslednú, keď na mňa z obývačky zakričala Ronnie silným hlasom: „Stello!“

Hodila som do úst dokončenú jednohubku a zamierila k nej.

„Čo si chcela?“ spýtala som sa s plnými ústami.

„Hádej, od koho nám prišiel mail?“ položila rečnícku otázku a ja som hneď poznala odpoveď, pretože jediná osoba, od ktorej sme očakávali mail, bola: „MeCrowd?“

Aj keď... musím uznať, že je to už nejaký čas, čo sme nedostali žiadny mail, až som si začínala myslieť, že to celé okolo kastingu sa skončilo.

„Jo, a jak je už zvykem, máme tady od ní nějaké video. Takže ke mně, ať ho pustím.“ Ronnie sa vyrovnala na gauči tak, aby som aj ja videla video od MeCrowd, ktoré sa práve chystala prehrať na mobile. Prisadla som si a ona prstom ťukla na tlačidlo play.

Kamera snímala charizmatickú MeCrowd, ktorá sa prihovárala:

„Pekný deň vám prajem, milé herečky a herci. V prvom rade sa musím ospravedlniť za dlhšie čakanie. Nič z toho som nemala v pláne, ale určité veci nám nevyšli tak, ako sme plánovali, a tak sa celé natáčanie aj príprava museli posunúť. Teraz je už konečne všetko tak, ako má byť, a my sa môžeme naplno pustiť do toho, čo ste si zaslúžili a na čo sa všetci tak tešíme. Prejdeme k veci, ste predsa herci môjho pripravovaného filmu, a to neznamená,

že si len zahráte v úžasnom filme od McCrowd, ale obrovskú zodpovednosť a obeť. Preto vás chcem pozvať zajtra o 16.00 na stretnutie, ktoré nazveme prvou skúškou. Je to jednoduché, spomínala som obeť a zodpovednosť, a tak som sa rozhodla, že kto zajtra nepríde, vo filme si nezahrá. Teším sa na vás na všetkých, dobrú noc.“

Potom sa video vyplo.

„To... som... nečakala.“ Bola som úprimne v šoku, pretože sa mi celý život rúcal. „Život už nemôže byť horší,“ dodala som, naťahla som sa po jednohubku, hodila si ju do úst a oprela sa o gauč celou váhou. „Zabite ma!“

Ronnie si tiež uchmatla jednohubku a pozrela na mňa s otázkou: „Prečo?“

Fakt sa pýta? Tak teda odpoviem: „My tam predsa ísť nemôžeme, teda aspoň ja nie. O tri dni po mne pôjde vláda, aj tak by som natáčať nemohla, po vás po čase pôjdu určite tiež, ale ja som úplne nahraná. A mamina zas má plán, že by sme sa mali odpratať niekam úplne preč. Čo teda neviem, čo presne to znamená, ale...“ Dala som si krátku pauzu na hlboký povzdych. „Koniec toto!“

„Stello, nevzdychaj mi tady! A hlavne se nevzdávej! Taká nej-si. Ty seš bojovnice přece. Samozřejmě, že tam půjdeme všichni! A ty máš ještě hlavní roli. Kdyby tě někdo z vlády sebral, McCrowd a celý jej štáb by tě hledali a určite by to řešili. Nikdo se teď nemůže jen tak rozhodnout tě unést,“ podávala Ronnie ako vždy veľmi presvedčivé argumenty.

„Mám do toho zaťahovať aj McCrowd? Čo ak jej tým ublížim? Ja nechcem, aby mala kvôli mne ešte aj ona nejaké problémy s vládou.“ Bála som sa o ňu.

„To, samozrejme, chápú, ale je to jedna z tvých možností a myslím, že moc jich nemáš. Vláda bude postupovať určite opatrnejšie, keď budeš mať hlavnú rolu vo filme. Dříve nás to nena-

padlo, ale je to supr možnosť, jak se chrániť. Kdyby jsi zmizela, McCrowd by to medializovala a my všetci by sme boli svedci.“

Ronnie mala zase pravdu. Dostala som hlavnú úlohu vo filme, bezo mňa by sa nedalo natáčať, a ak z ničoho nič zmiznem, McCrowd v médiách rozpúta peklo. A to si ani všemocná vláda nemôže dovoliť. Podľa všetkého chcú celý prípad obdarených držať v absolútnej tajnosti.

III. KAPITOLA:

VORTEX!

Zase mi zvonil telefón. Na displeji bola veľmi vtipná fotka Miris, keďže práve ona mi volala. Potiahla som hore zelený telefónik a ohlásila som sa: „Tu horúca linka Stelly Gretax, ako vám pomôžem?“

„Ahoj, Stelli, konečne som mala čas pozrieť sa na novinky v konverzácii. Originál, že neverím vlastným očiam, čo sa tam za tú chvíľu, ako som to nesledovala, odohralo. Ako sa vôbec niektorí ľudia môžu pripojiť k názoru, že by si sa mala obetovať za všetkých? Vlastne je to aj tvoj názor, ktorý ti idem vyfackovať z hlavy, lebo som na pol ceste k tebe! Tak dúfam, že si doma, lebo ak nebudeš, vieš čo ťa čaká,“ vysypala na mňa polonahnevaná Miris.

„Som doma, už sa na teba s Ronnie tešíme, tak si pohni,“ s úsmevom som odpovedala.

„Stella, nesar ma! Ja ťa nenechám urobiť žiadnu blbosť a určite ani Ronnie nie.“ Miris, samozrejme, Ronnie dobre pozná a vie, že sa ma vždy ako najlepšia kamarátka snaží chrániť.

„Neboj, Miri, keď prídeš, niečo vymyslíme. Ale viac pokecáme až osobne, veď vieš, že telefóny sa veľmi ľahko odpočúvajú a musíme byť opatrnejšie ako doteraz. Takže sa na teba tešíme a zatiaľ pá,“ lúčila som sa s Miris, ktorá by už onedlho mala byť u mňa.

„Pá, čoskoro sa uvidíme,“ odpovedala a potvrdila moju domnienku.

Zrazu bolo počuť Zuzku, ktorá opreteký s vetrom utekala po schodoch k nám do obývačky.

„Strela! Strela! Strela!“ kričala po ceste.

„Čo sa deje?“ pýtala som sa Zuzky stojacej vo dverách po jej rýchlom príchode.

„Môj lietajúci kúsok ľadu!“ Myslela tým asi svojho avatara, na ktorého aj ukazovala. „Práve mi povedal, že tvoj lietajúci kúsok vetra sa k tebe nemá ako dostať,“ vysvetľovala, pričom krásne a veľmi milo gestikulovala.

„Akože sa nemá ako dostať? Veď ja som tu.“ Nejako mi to nedávalo zmysel, veď ku každému sa jeho avatar bez problémov dostal a teraz s tým má ten môj problém? Prečo ja som vždy tá divná?

„Pane... Bože... proč musíš být ve všem jiná?“ Ronnie mi ako vždy čítala myšlienky a neskrývala humorný výraz.

„Exactly! To som si práve v duchu hovorila.“ Pre tých, čo nevedia, slovo *exactly* znamená presne. Áno, ani ja nemám rada, ak sa príliš používajú zahraničné výrazy, ale raz za rok to hádam nikomu neublíži.

„Avatar potrebuje na prechod k tebe zdroj elementárnej energie. Potom ju začne zhlukovať, a ak je dostatočne koncentrovaná, následne si ju stelesní a prevtelí sa do nej, tak vznikli naši avatari. A v dnešnom bezvetří, které vonku vládne, to tvoj avatar nedokáže. Teda aspoň tak mi to vysvetlil môj Cencúľ. Tak som ho nazvala.“ Zuzka sa pri tom trochu začervenala.

„Chutný jméno, můj je Rock.“ Ronnie vo výbere mena príliš kreatívna nebola, a tak som ju trochu štuchla.

„Hmmm, originálne.“ Ale aj tak to bola asi najlepšia voľba.

„Viď že jo... Ale kde sebereme element větru?“ pýtala sa Ronnie.

„Napadá mi len jedno,“ hovorila som počas toho, ako som bežala do kúpeľne po zdroj vetra, ktorým nebolo nič iné ako môj

ultra výkonný sušič na vlasy, ktorý keď zapnem, tak z neho avatar v sekunde vyletí.

Späť do obývačky som doletela s fénom v ruke: „Tak, pozrieme sa, ako sa rodia avatari.“ Pichla som ho do zásuvky, zapla na najvyššiu rýchlosť a veľmi pozorne sme všetky sledovali, čo sa bude diať.

„Teraz by sa mala elementárna energia zhlukovať,“ znova nám ozrejmovala Zuzka.

„Jo, a to bude jako čo?“ Ronnie rovnako ako my zjavne netušila, ako teória vyzerá v praxi.

„Netuším,“ úprimne odpovedala Zuzka, ktorá od Cencúľa poznala len teóriu.

Všetky tri sme upierali pohľady na zapnutý fén. Čakali sme, čo sa stane, a preto nás vyľakalo, keď pravdepodobne Miris zazvonila na zvonček nášho domu.

„Zuzka, prosím!“ obrátila som sa na Zuzku, aj keď som vedela, ako veľmi chce vidieť zrod môjho avatara. Určite však chápala, že ja to chcem vidieť viac, a preto by mala ísť otvoriť ona.

Zuzka sa bez slov zdvihla a rozbehla sa k dverám. Bolo počuť, ako ich otvorila, v rýchlosti pozdravila Miris, a zatiaľ čo utekala naspäť, oznamovala: „Sledujeme zrod Stellino avatara, rýchlo pod.“

Celé to trvalo asi päť sekúnd a Zuzka s Miris už taktiež ako hypnotizované sledovali zapnutý fén. Miris ako jedinej napadlo, že by bolo fajn mať to na videu, a tak začala nakrúcať.

„Nemala by sa tá energia už zhlukovať?“ povedala som nedočkavo.

„Čo to?“ pýtala sa Miris.

„Element větru by se měl zhlukovat,“ odpovedala Ronnie, ktorá ani na sekundu nepoľavila v pozornosti, a dodala: „Ten vítr by se měl sbírat, hromadit na jednom místě.“

Miris prevrátila oči: „Ronnie, ja viem, čo je to zhlukovať. Ale odkedy vietor vidieť?“ prichádzala ďalšia, tentokrát dosť zá-
kerná otázka.

„Omajgad, my sme také sprosté,“ povedala som a rozbehla sa do kuchyne.

O pár sekúnd som sa vracala s dózou plnou polohrubej múky, z ktorej som trochu bez váhania fúkla do zapnutého fénu. V momente nám všetkým padla sánka. Od údivu sme aj zabudli dýchať a sledovali sme, ako prúd vetra z fénu odfúkol prach z múky do vzdialenosti asi pol metra a tam začal rýchlo rotovať. Rotujúca múka zo sekundy na sekundu citeľne naberala na rýchlosti a dokonca aj na veľkosti. Z otvorenej dózy mi začalo samo brať múku a poryv vetra sme pocítili aj my, keďže nám rozfúkavalo vlasy. Vír bol už takmer cez celú miestnosť.

„Stella, tvoja ruka žiari,“ všimla si Miris, ako mi ruka rezonuje s práve prebiehajúcou udalosťou v izbe.

„Mám niečo urobiť?“ pýtala som sa zmätene, keďže som bola svedkom niečoho takéhoto po prvýkrát.

„Nie, tvoja ruka len reaguje na vietor, ktorý je v tvojom okolí, a tak sa ti nabíja zásoba elementárnej energie. To mi hovorí Di-oda, môj avatar,“ pomenúvala Miris ďalšiu skutočnosť a ja som si uvedomila, že asi nie je divné dať svojmu avatarovi meno, keďže všetci to tak urobili.

Vietor v miestnosti bol už celkom silný, papiere, ktoré boli na stole, lietali po izbe a dokonca nám strhlo z okna záclonu.

„Vždy som vedela, že môj fén má neskutočnú silu, ale takýto výkon nemal ani v reklame,“ hovorila som humorne babám, pričom mi vlasy viali v prudkom vetre.

„Ak sa na toto pozerá niekto z ulice, budeme mať čo vysvetľovať,“ upozorňovala Zuzka.

„Tolko k opatrnosti,“ zasmiala sa Miris a všetky sme naďalej sledovali narastajúcu silu vetra. Zbadali sme však, že vír sa začal

zmenšovať, keďže záclona, ktorá vydržala na okne, už nepoletuje. Čím je však vír menší, tým je silnejší. Jeden papier, ktorý sa dostal do stredu víru, dokonca roztrhlo na prach.

„Až teraz sa zhlukuje a koncentruje,“ ozrejmila som situáciu z pozorovania.

Zmenšujúci sa vír sa zrejme dostával do svojej finálnej veľkosti. Vietor v ňom bol taký silný, že keby som tam vložila prst, asi by mi ho pomlelo, takže to skúšať nebudem. Keď už bol vír presne vo veľkosti ostatných avatarov, sfarbil sa na sivo s odleskami modrej a neustále rotujúci pristúpil mojím smerom. Hneď som k nemu natiahla ruky, pretože som vedela, že sa ho nemusím vôbec báť, a on sa vzniesol do mojich dlaní.

„To je neuveriteľné,“ povedala Miris, ktorá obdivovala zrod môjho avatara, vypla stále fúkajúci fén a odložila ho nabok.

„Ahoj, ja som Stella,“ predstavila som sa svojmu avatarovi, ktorý bol rovnako veľký ako ostatní. Bol ako malé tornádo, až na to, že mal tvar gule.

„Vortex,“ zaznel mi v hlave mysteriózny hlas.

„Vortex?“ spýtala som sa nahlas.

„Vortex?“ spýtali sa naraz baby.

„Teší ma, ja som Vortex!“ mysteriózny hlas sa ozval zase.

„Aha, to je asi jeho hlas.“ Prstom som ukázala na Vortexa a čudujem sa, že sa mi predstavil menom.

„Vraj je jediný, komu dala meno predošlá majiteľka,“ hovorila Miris, „ostatní avatari k svojim majiteľom buď ani nenašli cestu, alebo ich zničili, čím získali väčšiu silu.“

„Keď zničíme svojho avatara, získame väčšiu silu? Alebo aj keď zničíme iného avatara?“ pýtala sa Zuzka.

„Musíš zničiť svojho avatara,“ ozval sa mamin hlas, keďže práve prekročila prah obývačky, „čarodejnice už od nepamäti ničia svojich avatarov, aby získali neobmedzenú moc. Naši avatari sú pre nás novinkou, pretože len mizivé množstvo čarodejníč do-

kázalo odolať moci po zničení svojho avatara. Aby sa to stalo, potrebovala by si podstúpiť tajomný rituál, ktorý však zahŕňa príliš veľa nepríjemných vecí.“ Pozorne a ticho sme počúvali jej poučný výklad. „Po prvé, musíte nájsť čistú dušu. Myslím, že každý dobre vieme, že čistá duša je len duša malého dieťaťa. Po druhé, vy osobne musíte toto dieťa dostať do stavu tak blízko smrti, aby sa jeho duša dala ovládnuť. Po tretie, váš avatar je na sto percent oddaný plniť vaše rozkazy, takže ho ľahko prinútite, aby vstúpil a ovládol túto dostatočne oslabenú čistú dušu. Po štvrté, po ovládnutí dieťaťa avatarom sa dieťa zmení na elementárnu bytosť, ktorú zničíte svojimi schopnosťami. Ak je rituál úspešný, sila elementárnej bytosti sa preniesie do vás, ak je rituál neúspešný, váš avatar sa znova zrodí. Dôležité je len to, kedy prikážete avatarovi ovládnuť dušu dieťaťa.“

Mamina nám dala podrobný návod, ako sa stať neuveriteľne silnými, ale prečo?

„Proč to říkáte, teto?“ pýtala sa rovnako udivená Ronnie.

„Aby sme v tom mali jasno. Chcete vedieť, koľko detí obetovala Jasmína Frugloková, samozvaná vládkyňa flóry, kým dokázala ovládnuť silu svojho avatara? Poviem vám to, 1243,“ pokračovala mamina Mária.

„Preboha!“ chytila sa za ústa Miris a oči sa jej zaliali slzami.

„A ja som svojmu kvietku sľúbila, že už nikdy nebude donútený, aby ovládol jediná dušu. To isté očakávam od vás, milé dámy. Teraz viete, čo preto musíte urobiť, aké je to náročné a nechutné. Stali by sa z vás monštrá a ja som sa zaprisahala, že ak niekto niečo takéto urobí, ja osobne ho zničím a veľmi nerada by som bola, keby to bol niekto z vás,“ dokončila mamina poučný a trochu výhražný monológ, s ktorým som ja osobne na sto percent súhlasila. Osobe, ktorá by získala moc takýmto spôsobom, by som sa nedokázala pozrieť do očí.

„Když někoho takového najdete, s jeho zničením vám ráda pomůžu,“ oznámila mamine Ronnie, ktorá bola rovnakého názoru.

„Súhlasím, len pri pomyslení na to sa mi dvíha žalúdok a je mi do plaču, koľko nevinných muselo zomrieť kvôli moci,“ dodala v slzách Miris.

„Mami, počítaj so mnou!“ odhodlane sa pridala Zuzka.

„Dúfam, že nikto z obdarených sa k niečomu takému nezníži, ale ak áno, som pripravená sa mu postaviť, nech je to ktokoľvek,“ oznámila som ostatným ako posledná účastníčka maminej ankety.

„To je práve to, Stellka. Tvoj Marek má moc temnoty, a čo ja viem, doposiaľ žiadny nositeľ temnoty neodolal takejto moci,“ smutne poznamenala mamina.

V tú chvíľu sa mi zdalo, že si mama kopala hrob.

„Že si práve neodsúdila Mareka len preto, lebo má schopnosť temnoty?“ vybehla som na ňu, pretože podozrievala niekoho, koho vlastne ešte ani ja nepoznám. „Pretože všetci, čo budú mať schopnosť temnoty, budú automaticky zlí. Jasné, lebo temnota rovná sa niečo zlé, nechcené, s temnotou nechce mať nikto nič spoločné!“ Bola som nahnevaná a z intenzity môjho hlasu to bolo hneď poznať.

„To som nepovedala,“ mamina sa snažila byť pokojná, „len som...“

Prerušila som ju: „Nepovedala si to priamo, ale každý v tejto miestnosti presne pochopil význam tvojich slov!“ Emócia hnevu mi rozbúrila element vetra v mojej ruke a začala som cítiť, ako mi vietor prúdi do vlasov. Mala som pocit, že keby chcem, zrovnala by som celé okolie so zemou. „Možno práve preto temní mágovia vždy zvolili zlú cestu – pretože ich celá spoločnosť odsúdila len zo strachu, nikto sa ich nesnažil spoznať ani pochopiť! Pretože temní sú vždy zlí!“

Miris intuitívne vyslovila: „Tateš.“ Z ruky sa jej uvoľnila svetelná energia, ktorou obalila do štítu svetla maminu, Ronnie, Zuzku a seba. Cítila hroziace nebezpečenstvo, ktorého dôvodom som bola ja.

Zaregistrovala som, čo sa stalo, videla som strach a obavy v ich očiach a prišlo mi to neuveriteľne ľúto. Moja elementárna energia sa v sekunde upokojila, padla som na kolená a so slzami, ktoré mi začali rýchlo stekať po lícach, som sa schúlila na zemi.

„Máš úplnú pravdu, Stella,“ povedala Miris, pričom pristúpila ku mne a schúlenú a plačúcu ma objala. „To, že niekto ovláda temnotu, neznamená, že je zlý. Všetci sú rovnakí. Nezáleží, ako sa nazýva ich schopnosť. Dôležité je, ako ju použijú.“

„Prepáč, Stellka, chcela som len povedať pravdu takú, aká je,“ vysvetľovala mamina a pripojila sa k objatiu na zemi.

„Nie. Ty mne prepáč! Som príliš impulzívna, veď sama som chcela, aby sme si hovorili všetko tak, ako je, a teraz som to sama nezvládla. Vybuchnem pre každú hlúposť,“ priznala som si chybu.

„Obe máte pravdu. Mamina neklamala a povedala to tak, ako to je. Chcela, aby sme poznali všetky možnosti, a ty máš zase pravdu, že sa nemôžeme riadiť minulosťou a niekoho odsudzovať pre to, akú má schopnosť alebo ako to bolo kedysi. Náš príbeh sa ešte len píše,“ múdro skonštatovala Zuzka a pripojila sa k nám.

„Je toho na teba teraz tak veľa, Stelli. Mala som lepšie zvážiť situáciu. Prepáč,“ dodala mamina.

„Tuli, tuli!“ so smiechom trochu odľahčila situáciu Ronnie a hodila sa na objímajúci sa chumáč dievčat, čo nás všetky donútilo zvaliť sa na zem a vybuchnúť smiechom. Ronnie vždy vie, čo má spraviť, aby bol deň znova krajší. Neviem, čo by som bez nej robila... Naozaj.

„Aj tak sme to všetko posrali, chystá sa na nás vláda. Všetky nás pochyťajú a nebudeme musieť ani riešiť, kto je dobrý a kto

zlý. Všetci budeme na jednej kope,“ vychádzali z mojich úst slová beznádeje.

„Uvidíme, pri večeri sa o tom porozprávame. Miris, Ronnie zostanete na večeru?“ pýtala sa mamina. Asi by bola rada, keby informácie, ktoré získala, mali tiež medzi prvými.

„Áno,“ jednohlasne odpovedali a Ronnie ešte dodala: „Klidne zůstaneme i přes noc, vid', Míro.“

„Presne ako hovoríš, Ronald,“ hravo potvrdila Miris.

Občas sa zvykneme oslovovať mužskými menami, ani neviem prečo, asi sme proste divné. Keby niečo, tak ja som Stellič – Ronaldov nápad.

„Miri, videla si video od McCrowd?“ obrátila som sa na Miris, ale keďže ju dobre poznám, vedela som, že ho ešte určite nevidela.

„Od McCrowd?“ pýtala sa udivene. Ako som predpokladala, ani nevie, že nejaké video prišlo, a tak by sa asi stala jednou z tých vyradených.

Napadlo mi: „Ronnie, prosím, pošli to do skupiny, nech na to nikto nezabudne,“ zadávam jej úlohu, ale zdá sa, že mi číta myšlienky.

„Už se na tom dělá,“ odpovedala, pričom ťukala do mobilu.

Ja som navigovala Miris k emailu, v ktorom sa nachádzalo dané video, a spolu sme si ho znova pustili.

Po jeho pozretí bola Miris v šoku. „Ja by som tam asi fakt neprišla, nebyť vás. Email tak často nekontrolujem. Bože, baby, ďakujeeeeeem!“ Miris by bezo mňa a Ronnie naozaj na veľa dôležitých vecí prišla až po termíne. „Teším sa na zajtra, na stretnutie s McCrowd, konečne sa naša kariéra posunie o ďalší kus dopredu.“ Bola nadšená, samozrejme, ako každá z nás, len ja som taká, aká som – každý vie prečo.

„Ale celkom kruté, nie? Že kto nepríde, končí,“ čudovala sa Zuzka.

O slovo sa prihlásila mamina: „Vieš, je to presne, ako povedala – herectvo si vyžaduje obeť a zodpovednosť. Herci často musia robiť radikálne zmeny aj vo svojom osobnom živote.“ Ako manažérka veľkej spoločnosti takéto veci poznala veľmi dobre. „Chce zistiť, či zvládnete pracovať s informáciami na poslednú chvíľu a obetovať sa pre svoju kariéru. Musím uznať, že McCrowd má skvelé manažérske a organizačné schopnosti. Určite je to výnimočná žena.“

„Je úžasná! Ako človek, ako spisovateľka a určite aj ako režisérka,“ rozžiariť sa Miris. „Nemôžem sa dočkať, až s ňou budem spolupracovať! Ako ma bude dirigovať – *Toto nerob! Teraz urob toto!* A podobne.“

Ronnie a ja sme jej hneď úplne nadšené prikývli.

„Koľko je vlastne hodín? McCrowd povedala *dobrú noc*, ale vonku je ešte svetlo. Mne to vôbec nepripadá ako večer,“ zamyslela sa Zuzka, ktorá si tiež všimla túto zvláštnosť.

„O pár minút budú štyri,“ odpovedala mamina, keď pozrela na elegantné hodinky, ktoré sme jej so Zuzkou darovali na narodeniny.

„Navrhujem malú prechádzku po dedine, kým sa zotmie. Potom si objednáme niečo brutálne dobré na večeru, rozložíme tento obrovský gauč a budeme sa napchávať čipsami a pukancami pri nejakom filme,“ predstavila som plán večera a bola som si istá, že nikto nebude protestovať, keďže bol jednoducho dokonalý.

Zuzka sa postavila a natiahla: „Tak dvíhame kotvy! Idem sa ešte prezliecť.“

„Tak baby, šup-šup,“ pobádala nás mamina, ktorá ešte len dorazila z práce a logicky sa potrebovala prezliecť.

„Super, rada by som niekam na lúku. Vezmeme deky a ja si tam trochu potrénujem schopnosť. Súhlasíte?“ pýtala som sa s očakávaním.

„Vy máte vždy také super nápady! Piknik, potom jedlo z reštaurácie a nakoniec večer pri filme na gauči. Perfektné,“ hovorila nadšene Miris, unesená našou akčnosťou.

„Mali by ste chodiť častejšie,“ ozvalo sa z maminej izby.

„To áno, my sa totižto pretvarujeme, že sme akčné, len keď u nás niekto je,“ humorne som ju podpichla a jej odpoveď na seba nenechala dlho čakať.

„To vôbec nie je pravda!“ smiala sa, zatiaľ čo už prezlečená schádzala zo schodov.

Vyzerala, že sa na piknik naozaj teší, pretože bola hotová v rekordnom čase, a poháňala aj Zuzku: „Zuzuli! Nezdržuj, čakáme už len na teba!“

Tá vzápätí zbehla dolu schodmi s plným batohom. „Musela som zbaliť pochutiny, lebo vy určite nič nemáte.“ Mala pravdu. Boli sme naozaj naprázdno. „Preto mám plný vak,“ dodala a veľavravne naň ukázala.

„Jsem zvědavá, jaký pochutiny na nás vytáhneš,“ dodala Ronnie, ktorej iskrili oči. A ako ju poznám, nevedela sa dočkať Zuzkiných prekvapení, či už sladkých, alebo slaných.

„Budeš čumět!“ odpovedala Zuzka s úsmevom po česky.

„Vyrážame!“ oznámila mamina, v jednej ruke kľučka, v druhej kľúče, pripravená zamknúť dom.

Keď sme všetky boli vonku otočila som sa k ostatným a hrdo sa spýtala: „Každá máte svojho avatara?“

„Áno!“ odpovedali jednohlasne.

S radosťou som vykročila vpred. Naša lúka nebola ďaleko, ale ukrývala sa za horizontom kopca – dokonalé miesto na pokojné popoludnie. Naším tempom nám však cesta trvala takmer tridsať minút. Niekoľkokrát som ženy podpichla, aby pridali do kroku, no celkom som neuspela. Pravdupovediac, keby nebolo také krásne počasie a vonku nepracovalo toľko sexy chlapov, určite by

sme dorazili oveľa skôr. Niežeby som sa sťažovala – sama som sa rada pokochala *krásami prírody*.

Napriek tomu ma trochu tlačil čas. Mala som už len tri dni na prípravu a úprimne, ani nie úplne – nasledujúci deň som mohla rovno škrtnúť, keďže celý deň pravdepodobne strávime u McCrowd. Ale asi je dobré si posledné dni na slobode užiť čo najlepšie.

Panebože, hovorím, ako keby som mala ísť do väzenia. Ale ktovie, možno to bude horšie ako basa.